

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputatio De Statv In Qvo Sint Beatorvm Animae Post
Hanc uitam, ante ultimi iudicij diem**

Dévay Biró, Mátyás

[Nürnberg], [1537]

VD16 D 1300

De Christi Sacerdotio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34195

DE CHRISTI SACERDOTIO.

*Officiū sacerdotij
triplex est*

Roma. 3.

Melanthon

Christus est summus pontifex, & princeps sacerdotum, cuius sacerdotium est æternum, secundum ordinem Melchisedech, & Leuiticum sacerdotiū ipsum præludebat. Cæterū omnes Christiani quoque sacerdotes sunt in Christo. Est autem triplex sacerdotis officium. Primum sacrificare, quod est mactare, occidere, offerre, sed ingens est discrimen inter Christi & Ecclesiæ sacrificiū. Solius Christi sacrificiū est propitiatorium, id est, quod meretur alijs propitiatiōnem, & quod est applicabile pro peccatis sanctorum omnium temporum. Sancti qui & ipsi sacrificant, offerentes spirituales hostias, fidem, timorem, inuocationem, gratiarum actionem, spirituales motus animi, opera bona, confessionē, tamen eorum sacrificia nō possunt applicari pro quoquam, sed tantum sunt eucharistica. Christi autem sacrificiū est solum, quod meretur peccatorum meorum remissionem. Talis enim decebat ut esset nobis pontifex, sanctus, impollutus, innocens, segregatus a peccatoribus, ut dignitate sui sacrificij reconciliaret patrem, his pro quibus sese offerret. Et profecto pater nos reconciliauit sibi per Christum, nam pacem habemus ad Deum, per dominum nostrum Iesum Christum, qui est propitiatio pro peccatis nostris. Item quem pater proposuit propitiatorium pro peccatis nostris in sanguine ipsius, Ro. 3. Quare quicumque saluari uult hæc duo sacrificia Christi scilicet & ecclesiæ probe conferat, & alterum ab altero se iungat. Nam multum discriminis est, inter sacrificiū quod meretur nobis peccatorum remissionem & uitam æternam, & sacrificiū eucharisticum, quod nec sibi nec alijs meretur remissionē peccatorum, aut reconciliationē & si sit a reconciliatis. Rationem sacerdotij Christi Philip-
pus Melanthon homo ut doctiss: ita Christi gloriæ stu-
diosiss.

dioliffi. non magis erudite, q̄ Christiane sic complexus est.

· Namq; sacerdotis summi quoq; manus obibit,
· Iratumq; patrem nobis placabit, & unus
· Orabit ueniam miseris mortalibus, atq;
· Hostia erit pro delictis gratissima nostris.
· Digna sententia & alta mente reponenda, egregie enim
depingit Christi sacerdotium.

· Lyranus Hebræ. 10. Vnica mors Christi sufficit ad delendam omnem culpam, cōmissam, & cōmittendam. Secundum officium est orare. Orauit Christus, sed semper exauditus est pro sua reuerentia, Hebræ. 5. Orant sancti, sed non semper exaudiunt. Tertium, prædicare est. Christus prædicauit, sed & spiritu docuit, unus est em̄ magister noster. Sancti docent, sed nisi spiritus intus illuminet auditorum corda, foris inuanum laborat lingua eorum. Deus enim est qui dat incrementum. Proinde Christi ministerium duplex est, quod gessit in corpore, quod nunc gerit in spiritu. In primo, Ecclesia conuenit cum suo capite Christo, Sacrificat enim, orat, prædicat. In altero nulli secundus, etsi semel sit mortuus, tamen merito mortis suæ apparet nunc uultui Dei pro nobis, sedet ad dexteram Dei, interpellans pro nobis patrem continue. Et sic liquet, sacrificium ac sacerdotium Christi, digni⁹ esse, & magis efficax sacrificio ecclesiæ. Et ne quis uociferet̄ importunius, quod sanctos in Christo sacerdotes esse dixi: omnes enim Christiani sacrificare debent sacrificiū iusticiæ, quæ est ipsa fides, mortificatio nostri, diffidentia conditionis dignitatis nostræ, & omnium creaturarum, & fiducia solius Christi. Rom. 12. uocat Apostolus corpora nostra hostiam uiuam, rationalem &c. Et profecto uere tūc sacrificamus, nosq; occidimus, cum incredulitate explosa, diffidimus nobis, & soli Christo fidimus. Ex hoc erumpim⁹ in laudem nominis sui, in laudem patris nostri qui filio suo

Hebræ. 5.

Christi ministeriū

Rom. 12.

h

non

2. Cor. 9.

non pepercit, sed eum pro nobis in omnes crucis formas exposuit, pro qua re nulla lingua pro dignitate eius erga nos misericordiam laudare potest. Sic affecti erga Deum, & in proximos pari affectu erimus, quos omni humanitatis officio demereri studemus, offerentes operum sacrificia. Quatenus autem baptizant, missant, publicitus prædicant, non sacerdotes proprie, sed ministri ecclesiarum dicuntur. 2. Cor. 4. Non nos ipsos commendamus, sed Iesum Christum. Nos autem, seruos uestros. Etiam si nunc quis baptizet, prædicet publice, modo offerat sacrificium iusticiæ, laudis, operum, oret pro alijs & pro se, priuatim suam familiam doceat sacerdos est. Non prius ministros suo honore, modo digne agant suum ministerium. Nam ecclesia uera has notas habet: Verbum Dei, & sacramenta. Prædicet uerbum, porrigat sacramenta, uerus minister est. Tantum de Christi & ecclesiæ sacerdotio simpliciter & crasse dixisse sufficit. Nunc de iustificatione eadem dexteritate dicam.

DE IUSTIFICATIONE.

Magna est cōcertatio Monachis & sacrificulis nostris, de ratione iustificationis. Sunt qui nituntur illi dicto Thomæ in prima secundæ, q. 109. articulo 6. Quatuor, inquit, requirunt ad iustificationem impij, scilicet gratiæ infusio. Motus lib. arb. in Deum per fidem, motus lib. arb. in peccatum per detestationem, & remissio culpæ, quæ longius uidentur rem depingere. Nos sciamus in iustificatione hæc tria inesse: Peccati remissio, personæ acceptio, & uitæ æternæ donatio. Verbum autem iustificandi forense uerbum est, idem quod iustum declarare, pronunciare, & iusticia significat acceptationem, idem quod acceptus seu gratus. Porro qui fide in Christum præditi sunt, iustificati sunt, accepti ac grati,